

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **D.T.P.**, st. příslušnice Vietnamské socialistické republiky, bytem v ČR Praha 7, Argentinská 868/5, zastoupena JUDr. Jiřím Běleckým, advokátem se sídlem Rakovník, Dukelských hrdinů 59, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. MV-102976-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“) zamítlo její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 6. 2015, č. j. OAM-18749-28/TP-2014. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, neboť existovalo důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 20. 10. 2014 žalobkyně podala u správního orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán si za účelem posouzení podmínek pro udělení tohoto druhu pobytu vyžádal dne 14. 11. 2014 výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, který neobsahoval žádný

záznam o odsouzení žalobkyně, a opis z evidence rejstříku trestů s následujícím obsahem: žalobkyně byla odsouzena rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 1 T 46/2007, k trestu odnětí svobody v trvání 7 měsíců, přičemž trest byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku. Zároveň byl žalobkyni uložen trest propadnutí věci (kožených pásků, kabelek a peněženek). Rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 6. 2008, zkušební doba tedy skončila dne 14. 6. 2009. Žalobkyně byla daným rozhodnutím shledána vinnou, že uvedla do oběhu výrobky neoprávněně označované ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, a tím spáchala trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen „trestní zákon“).

Dále byla žalobkyně odsouzena rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 27. 9. 2010, sp. zn. 24 T 34/2010 (datum právní moci dne 21. 12. 2010) za přečin porušení práv k ochranné známce a jiným značením podle § 268 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců s odkladem na zkušební dobu v trvání 2 let a byl jí uložen trest propadnutí věci stejného druhu jako v předchozím případě. Zkušební doba žalobkyni skončila dne 21. 12. 2012 a ke dni 1. 1. 2013 byla amnestována.

Dne 23. 1. 2014 vydal Obvodní soud pro Prahu 7 na žádost žalobkyně usnesení, jímž jí zahradil trest propadnutí věci uložený jak rozhodnutím ze dne 28. 6. 2007, tak ze dne 27. 9. 2010.

Dne 24. 4. 2015 provedl správní orgán I. stupně s žalobkyní výslech, kde se dotazoval na její aktuální pracovní činnost. Žalobkyně uvedla, že nepracuje, ovšem každé odpoledne chodí pomáhat manželovi, který prodává v tržnici v Holešovicích. Tuto skutečnost potvrdil i manžel žalobkyně, pan N.S.L., který byl vyslechnut tentýž den.

Dne 8. 6. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně zamítl s odůvodněním, že žalobkyně opakovaně porušila platné zákony související s jejím pobytem na území České republiky, přičemž zamítnutí žádosti je založeno výlučně na osobním chování žalobkyně. Žalobkyně nadále pracuje v tržnici, k zahrazení došlo v nedávné minulosti, a proto se dle správního orgánu žalobkyně dosud neosvědčila. Z toho důvodu není v zájmu České republiky, aby bylo žalobkyni uděleno nejvyšší pobytové oprávnění. Rovněž dodal, že rozhodnutí nezasáhne do jejího soukromého a rodinného života, neboť žalobkyně může na území České republiky nadále pobývat na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny (jejímu manželovi byl povolen trvalý pobyt od 9. 4. 2014).

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V něm uvedl, že žalobkyně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu necelé dva roky po skončení zkušební doby uložené při druhém odsouzení. Trestné činnosti se dopustila opakovaně a doba od konce zkušební doby při druhém odsouzení je příliš krátká na to, aby přesvědčila správní orgán o svém napravení. Dále žalovaný citoval z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a z rozsudku téhož soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34.

II. Podání účastníků řízení

Žalobkyně v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřiměřené. Druhého protiprávního jednání se dopustila v roce 2010, od spáchání tohoto přečinu uběhlo více než pět let a žalobkyně se v tomto období již nedopustila žádné protiprávní činnosti, žije řádným životem a svého jednání lituje. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný nesprávně bere v úvahu pouze dobu od konce její zkušební doby při druhém odsouzení. Přitom je třeba mít na paměti, že narušením veřejného pořádku může být pouze takové jednání, které představuje

skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Jednání žalobkyně v současnosti takové ohrožení nepředstavuje, a nelze ho považovat ani za jednání méně intenzivní a méně aktuální v porovnání s § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v souvislosti se správním vyhoštěním, jak je argumentováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 175/2012-34, na něj odkazuje žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Taktéž závěr žalovaného ohledně dopadu do rodinného života žalobkyně je nesprávný, neboť žalobkyně sice bude moci nadále legálně žít s manželem na území České republiky, nicméně nepřiznání trvalého pobytu vnáší do jejího života nejistotu, neboť pouze její manžel má na území České republiky povolen trvalý pobyt a je zde vázán z důvodu své podnikatelské činnosti.

Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobkyně vznesla v žalobě obdobné námitky jako ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Přitom nadále trvá na zákonnosti a správnosti svého rozhodnutí.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců „ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“.

Soud úvodem předesílá, že žalobkyně není občankou České republiky ani jiného členského státu Evropské unie, nýbrž občankou třetí země. Nejedná se ani o rodinnou příslušnici občana České republiky či jiného členského státu EU. Případ žalobkyně spadá do rozsahu věcné působnosti směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty.

K otázce neurčitého pojmu závažné narušení veřejného pořádku je dále třeba odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, dle něhož „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.“ Z uvedeného tedy vyplývá, že pojem závažné narušení veřejného pořádku užitý na různých místech zákona o pobytu cizinců nelze vykládat jednotně, ale naopak je třeba mít na zřeteli specifické okolnosti a účel jednotlivých ustanovení, stejně jako je nutné dané ustanovení vyložit ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivého případu.

Rozšířený senát se v citovaném usnesení zabýval výkladem pojmu „veřejný pořádek“ ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který upravuje problematiku správního vyhoštění, nikoli problematiku trvalého pobytu, jež je předmětem právě projednávané věci a jež se svým účelem významně odlišuje. Zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, který k otázce výkladu pojmu „veřejný pořádek“ dle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců uvedl následující: *„Zatímco vyhoštění [z důvodu dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamená, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (doposud tak stěžovatel činil na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011 – 65). (...) Vzhledem k tomu, že neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry stěžovatele, postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita [v porovnání s vyhoštěním cizince na základě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]“.*

V nyní řešeném případě byla žalobkyně dvakrát pravomocně odsouzena za trestný čin porušení práv k ochranné známce, kterého se dopustila dne 21. 9. 2006 a 19. 5. 2010. Přitom se v souladu s § 268 odst. 1 trestního zákoníku jedná o přečin, za nějž je možno uložit trest odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti či propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Žalobkyni byl uložen trest odnětí svobody podmíněně v délce sedmi měsíců (zkušební doba 1 rok) a v délce dvanácti měsíců (zkušební doba 24 měsíců) a dále trest propadnutí věci. Žalobkyně se v obou případech osvědčila a usnesením ze dne 23. 1. 2014 bylo rozhodnuto o zaházení odsouzení trestů propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, neboť žalobkyně po zákonem stanovenou dobu jednoho roku žila řádným životem a nebyla soudně trestána. Žalobkyně podala žádost o trvalý pobyt dne 20. 10. 2014, přičemž správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí dne 8. 6. 2015 a žalovaný dne 7. 1. 2016. Od spáchání posledního trestného činu do vydání rozhodnutí o žádosti tedy uběhlo více než 5 a půl roku.

Soud s ohledem na popsané skutkové okolnosti posoudil, zda jednání žalobkyně představovalo závažné narušení veřejného pořádku a zároveň zda existovalo důvodné nebezpečí, že se žalobkyně takového jednání opakovaně dopustí (tedy zda toto nebezpečí bylo možno považovat za aktuální). Z hlediska závažnosti spáchaného trestného činu je třeba nejprve připomenout, že samotná skutečnost, že žalobkyně byla odsouzena pro trestný čin, neznamená, že se dopustila jednání vážně narušujícího veřejný pořádek. Normy správního práva trestního a trestního práva hmotného totiž pokrývají často i méně závažná jednání, jimiž dochází k ohrožení zájmů chráněných zákonem (tedy veřejného pořádku). Z toho důvodu je nutné hodnotit konkrétní společenskou nebezpečnost protiprávního jednání cizince a také jeho jednání po spáchání deliktu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29). Přitom platí, že typová společenská škodlivost (nebezpečnost) správních a trestních deliktů je vyjádřena trestní sazbou.

V projednávaném případě se žalobkyně dopustila trestného činu porušení práv k ochranné známce, jenž se řadí mezi hospodářské trestné činy a za který je možné uložit dle § 268 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti či propadnutí věci

nebo jiné majetkové hodnoty. Žalobkyni byl s přihlédnutím ke způsobu a závažnosti jejího jednání uložen trest odnětí svobody podmíněně v délce sedmi měsíců (zkušební doba 1 rok) a v délce dvanácti měsíců (zkušební doba 24 měsíců), tedy v polovině trestní sazby a dále trest propadnutí věci. S ohledem na tyto skutečnosti je soud toho názoru, že dané jednání představovalo narušení veřejného pořádku, neboť žalobkyně nerespektovala platné právní předpisy České republiky a dopustila se trestného činu. Tím se dopustila společensky škodlivého jednání, které je v rozporu se zájmem státu na řádné ochraně a výkonu ochranných známek. Na *závažnost* (tedy zvýšenou intenzitu) narušení veřejného pořádku pak lze usuzovat zejména z toho důvodu, že žalobkyně se totožného trestného činu dopustila opakovaně, a to navzdory skutečnosti, že byla dne 8. 12. 2009 po prvním podmíněném odsouzení osvědčena. Nejednalo se tedy o ojedinělý exces, neboť je zřejmé, že se žalobkyně ze svého jednání a následného trestu nepoučila a totožný trestný čin spáchala po uplynutí čtyř let od prvního odsouzení. Rovněž je nutno vzít v potaz, že se žalobkyně trestné činnosti dopustila při výkonu své výdělečné činnosti, tedy nikoliv následkem neobvyklých či neopakovatelných okolností, a svým jednáním získala majetkový prospěch.

Soud dále připomíná, že s ohledem na výše uvedené judikatorní závěry je třeba rovněž vzít do úvahy časový odstup mezi jednáním a okamžikem, k němuž žalovaný rozhodoval o žádosti stěžovatele (tedy aktuálnost narušení veřejného pořádku). V tomto směru je nejprve třeba vytknout správnímu orgánu I. stupně i žalovanému, že nesprávně posuzovali dobu bezúhonnosti žalobkyně pouze od konce její zkušební doby při druhém odsouzení do okamžiku podání žádosti o trvalý pobyt. Délku doby je totiž nutno posuzovat od okamžiku samotného spáchání trestného činu, neboť i v době trvání podmíněného odsouzení se žalobkyně mohla dopustit další trestné činnosti, a pokud tak neučinila a osvědčila se, tato skutečnost svědčí v její prospěch a snižuje aktuálnost narušení veřejného pořádku. Stejně tak měl žalovaný vzít v potaz i dobu od podání žádosti o trvalý pobyt do okamžiku rozhodování o odvolání žalobkyně, neboť i tento časový úsek činí jednání žalobkyně méně aktuální (k tomu srovnej výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 175/2012-34, který k posouzení aktuálnosti narušení veřejného pořádku přistupuje obdobným způsobem).

Jak uvedeno výše, žalobkyně se dopustila druhého trestného činu dne 19. 5. 2010 a o její žádosti bylo pravomocně rozhodnuto dne 7. 1. 2016. V době rozhodování žalovaného tak uplynulo od spáchání trestného více než 5 a půl roku. Soud souhlasí s žalobkyní, že se jedná o relativně dlouhou dobu, nicméně je toho názoru, že je třeba vzít taktéž v potaz specifika příslušného pobytového statusu, o něž žalobkyně žádala. Povolení k trvalému pobytu totiž není jediným titulem, na jehož základě by byla žalobkyně oprávněna pobývat na území. Naopak, jedná se o „nejvyšší“ pobytový titul, jehož může cizinec na území České republiky dosáhnout a který vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva. Odepření povolení k trvalému pobytu současně neznamená, že by žadatel nebyl nadále oprávněn pobývat na území České republiky. Proto je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy. Tím spíše je pak nutné požadovat, aby se žalobkyně nedopouštěla trestné činnosti při provozování své každodenní pracovní náplně. Hrozba opakovaného narušení veřejného pořádku je v případě žalobkyně o to aktuálnější, že dle své výpovědi a výpovědi jejího manžela nadále dochází do Holešovické tržnice a pomáhá manželovi při prodeji na stánku.

K opačnému závěru pak nelze dospět ani s ohledem na skutečnost, že žalobkyni bylo zahlazeno odsouzení usnesením ze dne 23. 1. 2014. Nejvyšší správní soud k této otázce v rozsudku č. j. 1 As 175/2012-34 uvedl následující: „*ačkoliv bylo odsouzení pro shora*

uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlazení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu. Usnesení prokazuje, že stěžovatel vedl po odsouzení řádný život, nedopustil se dalšího trestného činu ani přestupku, nejsou evidovány žádné stížnosti spoluobčanů na chování stěžovatele. Pakliže tedy správní orgán neprokázal opak, musí při svých úvahách o závažnosti narušení veřejného pořádku jednáním stěžovatele vycházet mimo jiné z toho, že po spáchání trestného činu vedl stěžovatel po celou dobu řádný život“. Z citované pasáže pro nyní projednávanou věc vyplývá, že ačkoliv bylo odsouzení žalobkyně zahlazeno, tato skutečnost neznamená, že žalovaný nemůže k její trestné činnosti přihlížet. Soud pak považuje za nutné upřesnit, že usnesením ze dne 23. 1. 2014 byly zahlazeny toliko tresty propadnutí věci a jiné majetkové hodnoty, neboť žalobkyně splnila požadavky § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku, tedy nepřetržitě po dobu jednoho roku po výkonu trestu vedla řádný život. Ohledně trestů podmíněného odnětí svobody se žalobkyně sice osvědčila, nelze však přehlédnout, že i přesto po prvním odsouzení spáchala opětovně tentýž trestný čin. Vzhledem k tomu, že trestného jednání se dopustila po čtyřech letech od prvního odsouzení, jeví se důvodnou obava, aby se obdobného činu nedopustila i po druhém odsouzení (a to tím spíše, že žalobkyně pokračuje v pracovní činnosti, při níž spáchala trestné činy).

Ze všech výše uvedených skutečností se soud ztotožnil s žalovaným, že existovalo důvodné nebezpečí, že se žalobkyně dopustí závažného narušení veřejného pořádku, a proto správní orgány po právu zamítly její žádost o povolení k trvalému pobytu. Soud takto rozhodl zejména s vědomím, že žalobkyně žádala o nejvyšší pobytové oprávnění na území, pro jehož udělení cizinec musí prokázat náležitý respekt k českému právnímu řádu a úspěšnou integraci do české společnosti. Uvedené rozhodnutí rovněž nikterak nezasáhne do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť dle správního spisu žalobkyně pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s dobou platnosti od 26. 1. 2012, a proto není důsledkem napadeného rozhodnutí ve svém pobytu nijak omezena. Žalobkyně na území České republiky pobývá se svým manželem, kterému byl zde s platností do 9. 4. 2014 povolen trvalý pobyt. Je tedy zřejmé, že žalobkyně může na území České republiky pobývat legálně se svým manželem i nadále.

IV. Závěr

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. 12. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: